

► fiúk önként jelentkeztek nálam. Természetesen mindenki magyar honvéd szeretett volna lenni. Aztán megértették, hogy ellenség is kell a győzelemhez. Ekkor az ötödikesek jelentkeztek osztrák katonáknak, és azonnal bemutatót tartottak, ki milyen módon fog elesni a csatában, hogy biztosítsák helyüket a csapatban. A vezérük Fehér Sanyika lett, aki édesapjával együtt Endrédi Károly vállalkozó műhelyében 16 egyforma fakardot faragott a csatajelenetekhez. Köszönjük nekik. A lelkesedés akkor hágott a tetőfokra, amikor megérkeztek a fegyverek. Mindenki rögvest ki akarta próbálni őket.

Egy darab színpadra állítása igazi csapatmunka. A héttérben dolgozók munkája legalább olyan fontos, mint a reflektorfényben lévőké.

Már ekkor felújította az osztrák csákokat Bozóné Erzsike, dr. Kissné Katika a zenéért volt

felelős. Tagintézményvezetőnk telefonált, szervezett. Soósné Szilvike korabeli plakátokat ajánlott fel. És elkezdődtek a művelődési házban a színpadon a próbák a 13 szöveges szereplővel. Később jöttek a katonák a pákozdi és a segesvári csatajelenetekhez. Ekkor csatlakozott hozzánk Tamasiné Judit, aki az osztrák katonákat és a pakolást felügyelte. A legbalesetveszélyesebb mozzanatoknak a csaták bizonyultak. 16 fiú harcolt karddal, zászlóval a kezében, állva maradtak, térdre estek, elbuktak szerepük szerint. Lelkesedésük, vehemenciájuk ellenére nagyon fegyelmetten küzdöttek, figyeltek egymásra. Mindezt fájó szívvel nézte végig Lakatos Erik (Petőfi Sándor), és egyre gyakrabban hangoztatta, hogy ő nem kapott kardot. Történt egyszer, hogy Klári hozott neki egy valódinak látszó játéktört a feltétellel, ha jól eljátssza a szerepét, előadás után hazaviheti a fegyvert. A főszereplőnk ezután minden alkalommal nagy hozzáértéssel fenegette törét, és mindenkinek eldicsekedett vele, hogy övé lesz a kelléke. És az előadáson, meghajlaskor boldog mosollyal emelte feje fölül a tört, mert a vastapsból tudta, hogy ettől a pillanattól kezdve ő a fegyver jogos tulajdonosa. A 2. legfontosabb kellékünk történetével nagyon előre szaladtam, hiszen a próbák sorában még csak most kezdődtek a tömegjelenetek. Az ötödikes, hatodikos kislányok várták a legtürelemtelenebbül, mikor jöhetnek már „játszani”. Ők csatlakoztak hozzánk a legkésőbb, ugyanis csak egyetlen jelenetben, a pesti utcában szerepeltek. Várták a csodát, mikor nyílik már ki a kelléktár titokzatos ajtaja, ahonnan annyi korhű jelmez került már elő a fiúknak, nekik pedig gyönyörűséges magyar ruhákat ígértem. Ekkor beszéltek meg, hogy Molnár

Orsi nagymamája, Gorzás Gáborné Kossuth kiflit süt majd, és az ünnepség előtt a lányok ezzel kínálják vendégeinket. Köszönjük a finom süteményt. Amikor a teljes szereplőgárdával folytak a próbák segítségünkre sietett Deák Johanna kolléganőnk, aki a színpalak mögött vigyázott fel. Beszélünk kell a nehézségekről is. Voltak napok, amikor semmi sem sikerült, a függöny mögött káosz uralkodott. Aki volt már hasonló helyzetben, tudja miről beszélek. Aztán sorra betegedtek meg a gyerekek influenzában, én magam is kihagytam 3 próbát.

Majd eljött az előadás napja. A péntek 13-tól senki sem tartott, mindenki bízott a csillagok kedvező állásában. Reggel a megbeszélte időpontban épen, egészségesen megérkeztek a gyerekek. Ez az előadás szempontjából kulcsfontosságú, hiszen nem próbáltunk kettős szereposztással. Tanár és diák tette a dolgát, a szereplők felöltötték gyönyörű jelmezeiket, a bútorok, a kellékek a helyükre kerültek. A csillogó szemű, izgatott tekintetűkből tudtam, hogy rendben lesz minden. Az előadás jól sikerült, bár nem az én tisztem minősíteni. Sok gratulációt kaptunk. Magam részéről a kis színészek teljesítményéről csak felsőfokban tudok beszélni. Nem akarok kiemelni senkit, mert nem is tudnék. Mindenki maximálisan végrehajtotta a rá bízott feladatot. És még azon felül is. A szereplőket arra tanítjuk, hogy a színpadon előforduló váratlan helyzeteket meg kell oldaniuk, ne várjanak külső segítséget. Mégis meglepődünk, amikor vérbeli profizmussal oldják meg az előre nem látott

szituációkat. Persze az ilyen helyzeteket minimálisra próbáljuk redukálni, de mégis előfordulhat, és előfordult most is. Utólag visszatekintve félelmetes már megint mire vállalkoztunk: 10 jelenet, 5 helyszín, a jelenetek között átvezető zene, fények, függönyhúzás, bútorok, szőnyeg, kellékek ki-bepakolása, nem is beszélve a szereplők időbeni megjelenéséről a színpadon. És még csak a darab technikai részéről szóltam. 5 felnőtt és 32 gyerek összehangolt munkájából állt össze az előadás. Szóval a váratlan helyzet akkor adódott, amikor a pákozdi csata után a katonák mozdulatlanul várták, hogy elsötétedjen a színpad, és a megbeszéltek szerint kijöjjenek. A fény azonban nem akart